

Sygnatura akt II C 402/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 402/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 sierpnia 2019 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko M. D., powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 4141,54 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 sierpnia 2019 do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 7 maja 2018 roku strony zawarły umowę pożyczki odnawialnej, na odległość za pośrednictwem systemu elektronicznego udostępnionego przez powódkę. Pozwany nie wywiązał się z zobowiązania wynikającego z umowy. Niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna w dniu następnym po terminie spłaty pożyczki, tj. dnia 22 listopada 2018 roku.

(pozew k. 4-7, pełnomocnictwo k. 36, odpis KRS k. 39-43v)

W dniu 8 października 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał pod sygn.. akt VI Nc-e 1666641/19 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty k. 7v)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 9 listopada 2019 roku, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany kwestionował istnienie dochodzonego pozwem roszczenia.

(sprzeciw k. 8v)

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w związku ze skutecznym złożeniem sprzeciwu.

(postanowienie k. 11)

W piśmie z dnia 1 czerwca 2020 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata wniósł o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany kwestionował powództwo co do zasady i co do wysokości. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek zawierał z powódką umowę pożyczki o treści załączonej do pozwu. Podniósł, że powódka nie przedstawiła podpisanej przez pozwanego umowy pożyczki, nie wykazała, aby ten składał o nią wniosek, oraz by taką umowę zawierał. Brak jest w ocenie pozwanego dowodu na zawarcie umowy za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Pozwany wskazał także, że złożone przez powódkę dokumenty w postaci potwierdzeń zasilenia konta z dnia 20 kwietnia i 27 października 2017 roku nie mogą odnosić się do rzekomej pożyczki z dnia 7 maja 2018 roku. Brak jest dowodu na przekazanie pozwanemu kwoty 5000 zł. Z ostrożności pozwany podniósł, że powódka nie przedstawiła wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem. Brak jest dowodu na dokonywanie przez pozwanego jakichkolwiek wypłat z karty przedpłaconej. Nadto według pozwanego maksymalny całkowity koszt pożyczki w wysokości 2606,16 zł jest rażąco wygórowany, stanowi próbę obejścia przepisu o odsetkach maksymalnych i jako taki jest nieważny.

(pismo k. 45-48v, pełnomocnictwo k. 52)

W piśmie z dnia 18 sierpnia 2020 roku powódka wyjaśniła, że strony łączyła umowa pożyczki z dnia 20 kwietnia 2017 roku na kwotę 3000 zł, zawarta na 6 miesięcy. Na dzień 27 października 2017 roku do spłaty pozostała kwota 2105,16 zł. W tym dniu pozwany zaakceptował ofertę kolejnej umowy, wysyłając sms o treści TAK i tym samym zawarł nową umowę pożyczki na kwotę 4000 zł. Kwota udzielonej pożyczki została pomniejszona o wierzytelności należne powódce z poprzedniej umowy tj. o kwotę 2105,16 zł. Na dzień 7 maja 2018 roku do spłaty z umowy pożyczki zawartej w dniu 27 października 2017 roku pozostała kwota 3656,01 zł. W tym też dniu pozwany zaakceptował ofertę kolejnej umowy wysyłając sms – treści TAK i tym samym zawarł nową umowę pożyczki na kwotę 5000 zł. Kwota udzielonej pożyczki została pomniejszona o wierzytelności należne powódce z poprzedniej umowy tj. o kwotę 3656,01 zł. Umowa z dnia 7 maja 2018 roku, zawarta na 6 miesięcy dobiegła końca w dniu 7 listopada 2018 roku i nie została spłacona. Powódka wyjaśniła, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się kwoty: 3930,48 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz 211,06 zł tytułem odsetek za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 14% od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu. Powódka wyjaśniła, że z tytułu zawartej umowy nie pobierała prowizji ani odsetek umownych. Jedynym wynagrodzeniem powódki były opłatyienne naliczane zgodnie z umową. Powódka zaprzeczyła, aby w umowie znajdowały się niedozwolone klauzule umowne.

(pismo k. 59-61v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka akcyjna z siedzibą w W. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczkobiorcom pożyczek po spełnieniu przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie pożyczki; umowy zawierane były za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Przedmiotem umowy było udzielenie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki, poprzez udzielenie klientowi dostępu do odnawialnej linii pożyczkowej na karcie przedpłaconej wydawanej przez (...) SA, za pomocą której pożyczkobiorca mógł dokonywać transakcji w ramach kwoty udzielonej pożyczki. Karta upoważniała klienta do dostępu do pożyczki w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie umowy. Zgodnie z umową wniosek o zawarcie umowy pożyczki pożyczkobiorca mógł złożyć poprzez: logowanie się na stronie internetowej za pośrednictwem profilu; link wysłany pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę drogą e-mail, zawierający warunki finansowe umowy pożyczki, wzór treści umowy pożyczki, formularz informacyjny, oraz regulamin banku, przy czym wybranie przedmiotowego linku było jednoznaczne z akceptacją

treści umowy pożyczki, formularza informacyjnego oraz regulaminu banku; a także poprzez przesłanie odpowiedzi przez pożyczkobiorcę o treści (...) na wiadomość sms wysłaną przez pożyczkodawcę, zawierającą podstawowe warunki umowy pożyczki, przy czym było to jednoznaczne z potwierdzeniem, że pożyczkobiorca przed zawarciem umowy pożyczki otrzymał od pożyczkodawcy treści umowy pożyczki, formularz informacyjny oraz regulamin banku na trwałym nośniku, zapoznał się z nimi i wyraził zgodę na ich treść. W celu weryfikacji zdolności kredytowej pożyczkobiorcy niezbędne było zweryfikowanie się przez pożyczkobiorcę za pomocą usługi (...) (system informatyczny umożliwiający natychmiastową weryfikację rachunku bankowego) lub przelewu weryfikacyjnego.

Zgodnie z umową, niezwłocznie po jej zawarciu, pożyczkodawca wysłał na adres pożyczkobiorcy egzemplarz umowy pożyczki, formularz informacyjny oraz regulamin banku. Pożyczkobiorca zobowiązany był własnoręcznie podpisać egzemplarz umowy pożyczki i odesłać go pożyczkodawcy. Podpisanie dokumentu oznaczało jednocześnie dodatkowe pisemne potwierdzenie poprawności danych osobowych pożyczkobiorcy zawartych w dokumencie umowy pożyczki.

Udzielona klientowi pożyczka miała charakter odnawialny, przy czym kwota faktycznie udostępnionych pożyczkobiorcy środków na karcie była pomniejszana przez pożyczkodawcę o jakiegokolwiek wierzytelności należne pożyczkodawcy od pożyczkobiorcy z tytułu innych umów pożyczek. Klient miał prawo do korzystania ze środków udostępnionych w ramach pożyczki poprzez dokonywanie transakcji, których jednoczesne wykonanie zmniejszało dostępną kwotę pożyczki, co skutkowało obowiązkiem dokonania spłat.

W związku z umową pożyczki, klient zobowiązany był do dokonywania opłat miesięcznych będących sumą opłat dziennych za dany okres rozliczeniowy, których wysokość przedstawiały tabele wskazane w umowie.

(formularz umowy k. 30v-34)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgłoszone w sprawie roszczenie oparte zostało na treści art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083), zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, której kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi w zw. z art. 720 § 1 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Pozwany kwestionował istnienie wierzytelności opisanej w pozwie. Podnosił, że nie zawierał umowy pożyczki na warunkach przedstawionych przez powódkę. Kwestionował przy tym przedstawione przez powódkę dokumenty.

W niniejszej sprawie powódka nie zdołała wykazać, że wierzytelność we wskazanej kwocie oraz ze wskazanego tytułu faktycznie istnieje, a zatem że powódka posiada własną legitymację czynną do wystąpienia z przedmiotowym żądaniem zapłaty.

Powódka nie wykazała, aby pozwany zawarł z nią umowę pożyczki z dnia 7 maja 2018 roku. Wprawdzie powódka do pozwu dołączyła treść umowy pożyczki wraz z formularzem informacyjnym, które pozwalają poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania pożyczek pożyczkobiorcom w ramach prowadzonej przez powódkę działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów nie dają podstaw do przyjęcia, że strony faktycznie łączyła umowa pożyczki na warunkach wskazanych w pozwie. Powódka do zamknięcia rozprawy złożyła niepodpisaną przez pozwanego umowę pożyczki, formularz informacyjny, odpis pisma kierowanego do pozwanego, wydruki dotyczące określonych wpłat, zestawienie treści wiadomości sms, oraz zestawienie transakcji, których moc dowodowa w ocenie Sądu jest niewystarczająca do uwzględnienia powództwa wobec stanowiska pozwanego, który negował istnienie wierzytelności z umowy pożyczki. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi (zestawienia, potwierdzenia transakcji) generowane na podstawie takiej

dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Złożone przez powódkę – do dnia zamknięcia rozprawy - dokumenty (poza potwierdzeniami przelewów) są to dokumenty prywatne, więc ich moc dowodowa jest ograniczona; w świetle braku innego materiału dowodowego, stanowią one jedynie kontynuację twierdzeń procesowych powódki i równie dobrze mogłyby stanowić część uzasadnienia pozwu, a nie dowód na zasadność jego żądania. Dokumenty te nie mogą być dowodem na to, że doszło do zawarcia umowy pożyczki. W niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że umowa została doręczona pozwanemu przed zawarciem umowy (art. 384 § 4 k.c.), oraz że zaakceptował on treść tych dokumentów. Gdyby nawet przyjąć, że pozwanemu doręczono takie dokumenty, to powódka nie wykazała, aby pozwany złożył oświadczenie woli w opisany w umowie pożyczki sposób. Niezależnie od tego, że sam fakt rejestracji na stronie pożyczkodawcy nie przesądza o zawarciu umowy, to w aktach brak jest dowodu na rejestrację pozwanego na stronie internetowej oraz dokonanie jego weryfikacji, choćby poprzez przelew weryfikacyjny, o którym mowa w umowie. Nadto strona ma prawo zapoznać się z samą ofertą przedstawioną przez pożyczkodawcę. Powód nie dołączył do pozwu potwierdzenia doręczenia pozwanemu umowy na trwałym nośniku. Stwierdzić należy, że choć powódka wykazała, że dysponowała danymi osobowymi pozwanego, sama ta okoliczność nie pozwala na ustalenie, że pozwany złożył jakiekolwiek oświadczenie woli, na skutek którego zawarł umowę pożyczki. Strona powodowa nie złożyła wniosku pozwanego o udzielenie pożyczki złożonego w sposób w umowie przewidziany. Nie jest dowodem na tą okoliczność zestawienie treści wiadomości tekstowych sms. W tym miejscu należy zaznaczyć, że pozwany kwestionował złożone dokumenty. Nie przyznał też, aby numer telefonu czy numer rachunku bankowego, na który powódka przekazywała określone kwoty, do niego należały. Należy też wskazać, że umowa pożyczki przewidywała obowiązek pożyczkobiorcy do odesłania pożyczkodawcy podpisanego egzemplarza pożyczki celem dodatkowego pisemnego potwierdzenia prawdziwości swoich danych osobowych. Skoro jak twierdzi powódka, umowa z dnia 7 maja 2018 roku miała być trzecią z kolei umową stron, to powódka powinna dysponować co najmniej dwoma podpisanymi przez pozwanego wcześniej egzemplarzami umowy. Dokumentów takich powódka nie złożyła. Brak jest zatem w aktach rozpoznawanej sprawy oświadczenia pozwanego potwierdzającego wolę zawarcia umowy pożyczki z powódką. Nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki. Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił przedmiotowe powództwo, orzekając jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach procesu, jak w pkt 2 wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl, którego powódka, jako strona przegrywająca sprawę na żądanie pozwanego, obowiązana jest do zwrotu kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa prawnego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.